

Silviu Ilievici

Două povestiri inedite

Alea iacta est...

Picioarele o dureau îngrozitor. Umblase câteva ore bune pe străzile deja prea pline de mulțimea nesfârșită de turiști, de parcă toată aglomerația asta umană, scuturată de amorțeala tăcută a frigului, a găsit să invadeze orașul în aceeași zi.

Îi plăcea înghesuiala, dar cumva după atâția ani de covid și străzi goale, obișnuința îi fusese alterată. Atingerea trecătorilor, vocile străine auzite prea aproape, în tâmples și în păr, o înfioraseră.

A trecut podul, apoi a urmat treptele pe lângă cursul de apă întunecată, tăcută și răbdătoare cu toate zgomotele și anotimpurile. Lumea ocolea cumva cu teamă păsările ce se simțeau stăpâne, ea însă a răzvrătit cu siguranță pescărușii și cormoranii strânși într-o veșnică ceartă, pentru locul cel mai bun de privit mulțimea și vasele.

Clădirile împrăștie culori în valurile stârnite de vapoarele turistice, din care răsar aparatele de fotografiat și șepcile țipătoare, grăbite să surprindă, pentru a câta oară, unicitatea orașului, zâmbetele și săruturile.

A rupt zgomotele cu căștile și s-a întors în universul ei, la vocea egală și caldă ce povestea artă. Câțiva tineri ce dansau în marginea apei, se opriră din râsete și ritm, să o privească.

Era totuși o apariție.

Pășea cu încredere, fără să simtă cuvintele ce zburau cu obrăznicie adolescentă din colțul lor. Oricum nu i-ar fi păsat chiar de ar fi auzit, trecuse demult peste toate normele astea.

S-a îndepărtat și dansul le-a continuat pierdut în toate sunetele orașului revigorat de soarele ridicat peste norii prea slabi și prea ușori pentru un început de februarie.

În fața unei librării și-a privit imaginea în vitrina largă iar cărțile au început să-i vorbească în limba lor.

Romanele în franceză s-au ridicat primele, ușor scorțoase și pline de mândrie. Italienii le-au răspuns cu râsete pline de viață și fluierături.

Mamma Mia! Bellissima !

Din marginea umbrită, germanii priveau grav, cu dispreț nedisimulat întreaga agitație zgomotoasă.

A intrat și librăria și-a reșezat liniștea pe rafturi. Regina Maria i-a îmbrățișat privirea și cuvintele s-au ridicat prin aer cu tandrețe și bunătate. S-au plăcut din primele clipe și a ieșit cu ea, invitând-o la o cafea la prima măsuță scaldată în soarele cu dinți, apărută în cale.

Doar sirenele grăbite și roșii le-au destrămat convorbirea pierdută printre râsetele florilor și praful traficului infernal al centrului. Pietrișul din parc era mai puțin zgomotos și oricum un soi de tandrețe se ridica prin aer la fiecare pas.

Ușa s-a deschis și cheile au căzut răvășite pe măsuța din salon.

S-a prăvălit în fotoliul lui ca într-o îmbrățișare, piele pe piele în timp ce mâinile s-au lăsat moi, să alunece, atingând podeaua caldă de lemn.

-Mă dor picioarele. Dacă ai ști cât am umblat. Vocea s-a refugiat goală în apartament și își lăsa capul moale pe spate. Camera se întoarse cu tavanul în jos și

observă cumva pentru întâia oară lalelele colorate din vază. Își pierduseră sclipirea vie și crudă de început iar câteva petale stăteau să-și ia zborul spre sus, spre jos...

una din nouă...

Cred că avem vreo 5 ani când am văzut primul om mort. Eram la bunici, la țară și pierdeam vremea jucându-mă în fața porții cu o zdreanță legată de un băț pe care o tot plimbam prin praful de pe ulița ce ducea spre biserică, urmărit de pisica ce încerca să prindă, în zadar, cârpa printre râsetele ce mă detașau cu totul de lumea din jur.

În fața casei bunicilor drumul se bifurca cumva hotărâtor ca într-o decizie a sorții.

În sus, trecea peste coasta abruptă a dealului spre magazinul din sat unde erau vorbe multe și veselie spre înserat când lumea se aduna la o țârie iar copiii satului trăgeau cu urechea la poveștile spuse direct și fără perdea. Așa-i lumea în sat, abruptă, cu bune și rele, iar vorbele se rostogolesc din gură în gură fără ocolișuri. Sunt ca flăcările resturilor de paie. Se aprind în vâlvătaia ce crește fierbinte dar se și sting cu repeziciune.

Arareori supărările erau aspre, dar și când se întâmpla țineau o viață întreagă sau chiar generații dacă era vorba despre pământ. Cu pământul nu e niciodată de glumit.

În jos, calea te purta până în fața bisericii păzite de foișorul clopotniței. Acolo mai aveai o șansă să oprești în curtea cu iarbă și miros de tămâie. Era penultima stație.

Câteodată, când băteam mingea cu restul nepoților din sat, ajunși și ei prin vacanțe, foloseam intrarea pe post de poartă. Oricum asta se întâmpla doar în cazul absolut excepțional în care ursuzul cantor ce locuia chiar lângă, nu era acasă. Când auzea gălăgie ne gonia suduind cu voce joasă, apoi privirea spre cer, făcând o cruce largă în timp ce-și cerea iertare celui de sus.

-Doamne iartă-mă !

Pe lângă biserică se strecura spre vale o mică potecă pe care abia răzbea o căruță trasă de boi. În capătul ei, era cimitirul, de unde se vedeau crucile de lemn și câțiva brazi înalți. Acolo veșnic mirosea a liniște și înfiorare.

Câteodată mingea sărea peste gard. Mi-era cumva frică să trec în lumea tăcută și ușor ireală de dincolo. Era un soi de graniță cu energie prea sobră și înspăimântătoare. Noroc că întotdeauna se găsea câte un viteaz ce sărea sprinten în curte și aducea, spre ușurarea generală, trofeul rățâcit.

Întâi am auzit clopotul ce vibra a jale, dar nu l-am băgat în seamă mai mult de câteva secunde. Sunetul, într-o dungă, se înălța deasupra caselor mici, de munte, răscolind liniștea până spre pădurea ce veghea semeață peste toate văile din jur. Oamenii din împrejurimi auzeau jalea, se opreau din lucru, priveau cerul și se închinau.

-Măi copile, tu, hai în curte, m-a strigat bunica din poartă.

Speriat de apariția bruscă a alaiului ce venea parcă spre mine am fugit ascunzându-mă în fustele ei.

Preotul călca apăsător în fruntea cortegiului urmat imediat de doi bărbați cu steaguri din brocart. Căruța era trasă de două vaci costelive ce priveau cu blândețe spre nicăieri. Când roțile prindeau câte o piatra mai înaltă coșciugul deschis se mișca dintr-o parte în alta. Până și mortul înțepenit între voalurile albe dădea nemulțumit din cap. O femeie cu basma neagră plângea tăcută în urma lui.

Venea apoi întregul sat, cu mic cu mare, rude, prieteni și dușmani.

Dar și la moarte păcatele și bârfele ramase, se șterg cum se șterg toate pe aici.

-Doamne iartă-mă!

Șușotelile au încetau doar când din alai, la intersecția din fața casei, cineva a aruncat în praful ridicat un pumn de monezi.

Copiii mai cu seama au sărit să strângă din colb mica avere. Dar nici restul oamenilor nu s-au lăsat mai prejos. O hărmălaie de nedescris s-a pornit acoperind cumva năucitor toată tristețea rudelor. Din spatele bunicii ochii mi-au rămas înțepenți pe nasul mortului din vârful carului. Atât vedeam de la înălțime mea. Nasul acela cumva ascuțit acoperit de pânza albă ce-l învelea făcându-l parcă mai sever și amenințător.

Popa s-a întors spre buluceală, și-a potrivit vocea, apoi a început să cânte grav, baritonal, urmat de cantorul ce părea că-i subliniază vorbele. Din bifurcație și până în biserică alaiul s-a scurs încet, fără oprire.

Praful călcat de tot satul s-a așezat înapoi în ulița rămasă într-o liniște apăsătoare.

-Dumnezeu să-l ierte, a spus bunica apoi m-a tras după ea în curte.

Pisica se ghemuise deja pe balustrada prispei de unde torcea cu ochii semideschiși nebăgând-mi în seamă freamățul.

Mintea îmi era încă agățată ca o ancoră de nasul acela nemișcat. Îmi plutea prin față precum zdreanța cu care ademeneam pisica în mijlocul drumului.

M-am apropiat speriat de ea privind-o cu toată seriozitatea, mi-am dres glasul, apoi i-am șoptit.

-Promit să nu mai râd niciodată de tine.

